

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba w składzie powiększonym)

z dnia 3 marca 2021 r. *

Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Procedura certyfikacji – Wyłączenie z ostatecznej listy urzędników wytypowanych do wzięcia udziału w szkoleniu – Artykuł 45a regulaminu pracowniczego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Przekazanie listem poleconym – Artykuł 26 regulaminu pracowniczego – Polecona przesyłka pocztowa niepodjęta przez adresata – Początek biegu terminu do wniesienia skargi – Dopuszczalność – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do bycia wysłuchanym – Zasada dobrej administracji – Proporcjonalność – System językowy

W sprawie T-723/18

João Miguel Barata, zamieszkały w Evere (Belgia), którego reprezentowali adwokaci G. Pandey, D. Rovetta oraz V. Villante,

strona skarżąca,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, który reprezentowali J. Steele oraz I. Terwinghe, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniesioną na podstawie art. 270 TFUE skargę o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 lipca 2018 r., aktu z dnia 7 grudnia 2017 r., aktu z dnia 21 grudnia 2017 r., pisma z dnia 1 marca 2018 r. i pisma z dnia 22 marca 2018 r. dotyczących złożonej przez skarżącego kandydatury do procedury certyfikacji w roku 2017 oraz nieważności ogłoszenia o konkursie wewnętrznym z dnia 22 września 2017 r.,

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym),

w składzie: R. da Silva Passos, prezes, V. Valančius, I. Reine, L. Truchot i M. Sampaol Pucurull (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 1 lipca 2020 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 22 września 2017 r. Parlament Europejski opublikował zaproszenie do składania kandydatur (zwane dalej „ogłoszeniem o konkursie”) na rok certyfikacyjny 2017, w celu wytypowania urzędników grupy funkcyjnej AST, którzy mogliby zostać mianowani na stanowisko w grupie funkcyjnej AD. W dniu 27 września 2017 r. skarżący, João Miguel Barata, będący urzędnikiem Parlamentu, złożył swoją kandydaturę.
- 2 W dniu 7 grudnia 2017 r. organ powołujący (zwany dalej „AIPN”) odrzucił tę kandydaturę jako niedopuszczalną z tego względu, że nie dołączono do niej obowiązkowego wykazu załączników (dalej „akt z dnia 7 grudnia 2017 r.”).
- 3 W dniu 13 grudnia 2017 r. skarżący wystąpił o ponowne rozpatrzenie jego kandydatury.
- 4 W dniu 21 grudnia 2017 r. AIPN utrzymał w mocy akt z dnia 7 grudnia 2017 r. (dalej „akt z dnia 21 grudnia 2017 r.”).
- 5 W dniu 2 lutego 2018 r. skarżący złożył zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”).
- 6 W piśmie z dnia 1 marca 2018 r. (zwanym dalej „pismem z dnia 1 marca 2018 r.”) AIPN powtórzył swoje stanowisko, zgodnie z którym skarżący nie został dopuszczony do udziału w procedurze certyfikacji za rok 2017, oraz poinformował skarżącego o możliwości wniesienia odwołania do wspólnego komitetu ds. procedury certyfikacji (zwanego dalej „COPAC”).
- 7 W dniu 8 marca 2018 r. skarżący wniósł odwołanie do COPAC.
- 8 Pismem z dnia 22 marca 2018 r. COPAC poinformował skarżącego, iż zgodnie z przekazaną AIPN opinią ten ostatni powinien oddalić wspomniane odwołanie (zwanym dalej „pismem z dnia 22 marca 2018 r.”).
- 9 W dniu 28 marca 2018 r. AIPN utrzymał w mocy odrzucenie kandydatury skarżącego.
- 10 W dniu 13 kwietnia 2018 r. skarżący wniósł zażalenie na decyzję z dnia 28 marca 2018 r.
- 11 W dniu 16 kwietnia 2018 r. Parlament opublikował listę wybranych kandydatów.
- 12 W dniu 23 lipca 2018 r. AIPN oddalił zażalenia skarżącego i utrzymał w mocy swoją decyzję o niedopuszczeniu go do udziału w postępowaniu podjętym w celu wytypowania urzędników, którzy mogliby zostać mianowani na stanowisko w grupie funkcyjnej AD (dalej: „decyzja z dnia 23 lipca 2018 r.”). Parlament przekazał skarżącemu tę decyzję listem poleconym za potwierdzeniem odbioru na adres jego miejsca zamieszkania. W dniu 25 lipca 2018 r. belgijski operator pocztowy przedstawił ten list do doręczenia w miejscu zamieszkania skarżącego, lecz wobec jego nieobecności pozostawił awizo. Jako że wspomniany list nie został podjęty przez skarżącego, belgijski operator pocztowy odesłał go do Parlamentu w dniu 9 sierpnia 2018 r.
- 13 W dniu 28 sierpnia 2018 r. Parlament przesłał skarżącemu pocztą elektroniczną wiadomość, do której załączona została decyzja z dnia 23 lipca 2018 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 grudnia 2018 r. skarżący wniósł skargę w niniejszej sprawie.
- 15 Odpowiedź na skargę, replika i duplika zostały złożone w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 25 lutego, 25 kwietnia i 7 czerwca 2019 r.
- 16 W dniu 9 lipca 2019 r. skarżący złożył wniosek o przeprowadzenie rozprawy.
- 17 Ze względu na zmianę składu Sądu, decyzją z dnia 18 października 2019 r., prezes Sądu, na podstawie art. 27 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, przekazał sprawę nowemu sędziemu sprawozdawcy, który został przydzielony do siódmej izby.
- 18 W dniu 6 grudnia 2019 r. Sąd zdecydował, na wniosek siódmej izby i na podstawie art. 28 regulaminu postępowania, przekazać sprawę składowi powiększonemu.
- 19 Na wniosek sędziego sprawozdawcy (siódma izba w składzie powiększonym) Sąd postanowił otworzyć ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania zadał stronom pytania na piśmie. Strony udzieliły odpowiedzi na te pytania w wyznaczonym terminie. Rozprawa, wyznaczona na dzień 2 kwietnia 2020 r., została odroczona na dzień 1 lipca 2020 r.
- 20 Skarżący wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 lipca 2018 r., aktu z dnia 7 grudnia 2017 r., aktu z dnia 21 grudnia 2017 r., pisma z dnia 1 marca 2018 r., pisma z dnia 22 marca 2018 r. oraz ogłoszenia o konkursie¹;
 - obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.
- 21 Parlament wnosi do Sądu o:
 - odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
 - tytułem żądania pomocniczego – oddalenie skargi jako bezzasadnej; oraz
 - obciążenie skarżącego całością kosztów.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

- 22 Parlament podnosi dwa zarzuty niedopuszczalności: pierwszy dotyczący wniesienia skargi po terminie, a drugi dotyczący braku zgodności skargi z wymogami art. 76 lit. d) regulaminu postępowania.

¹ Konwencja przyjęta w pkt 1.

W przedmiocie wniesienia skargi po terminie

- 23 Parlament twierdzi, że skarga jest niedopuszczalna, ponieważ została wniesiona po terminie. Wskazuje, że przekazał skarżącemu decyzję z dnia 23 lipca 2018 r. listem poleconym za potwierdzeniem odbioru. W dniu 25 lipca 2018 r. operator pocztowy przedstawił ten list do doręczenia w miejscu zamieszkania skarżącego w Brukseli (Belgia), lecz wobec jego nieobecności pozostawił awizo. Ponieważ skarżący nie podjął tego listu przed upływem ustawowego terminu przechowywania przez pocztę przesyłek, przypadającego na dzień 9 sierpnia 2018 r., zdaniem Parlamentu termin do wniesienia skargi rozpoczął bieg od tego dnia i upłynął w dniu 19 listopada 2018 r. Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2018 r. została zatem w przekonaniu Parlamentu wniesiona z opóźnieniem.
- 24 Skarżący kwestionuje prawidłowość doręczenia drogą pocztową decyzji z dnia 23 lipca 2018 r., z którą – jak twierdzi – mógł się zapoznać dopiero gdy Parlament mu ją przekazał pocztą elektroniczną w dniu 28 sierpnia 2018 r. W opinii skarżącego skarga nie została wniesiona po terminie, jako że termin na jej wniesienie rozpoczął bieg od tego dnia.
- 25 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 25 akapit drugi regulaminu pracowniczego „[k]ażda decyzja indywidualna, która jest podejmowana na podstawie przepisów [...] regulaminu pracowniczego, jest niezwłocznie przekazywana na piśmie zainteresowanemu urzędnikowi”. Wobec braku wskazania metody lub metod pozwalających przekazać decyzje w sprawie indywidualnej „na piśmie”, przytoczony przepis należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ dysponuje szeregiem możliwości w tym zakresie, w tym drogą elektroniczną (zob. podobnie wyrok z dnia 29 listopada 2018 r., WL/ERCEA, T-493/17, niepublikowany, EU:T:2018:852, pkt 54).
- 26 Droga elektroniczna nie jest przy tym jedyną możliwą metodą doręczania decyzji administracyjnych. Zainteresowany organ może również nadać list polecony za potwierdzeniem odbioru, zważywszy że metoda ta została wyraźnie przewidziana w art. 26 akapit trzeci regulaminu pracowniczego, zgodnie z którym „[przekazanie] każdego dokumentu jest dokumentowane podpisem urzędnika lub, jeśli nie jest to możliwe, poprzez wysłanie listu poleconego na ostatni adres wskazany przez urzędnika”. List polecony za potwierdzeniem odbioru, dzięki szczególnym gwarancjom, jakie niesie zarówno dla urzędnika, jak i dla właściwego organu, jest ponadto uznawany za pewny sposób doręczeń (zob. podobnie wyrok z dnia 29 listopada 2018 r., WL/ERCEA, T-493/17, niepublikowany, EU:T:2018:852, pkt 61).
- 27 Z powyższego wynika, że właściwy organ zachowuje co do zasady swobodę wyboru metody, którą uważa za najbardziej adekwatną, w świetle okoliczności danego przypadku, do dokonania doręczenia decyzji o oddaleniu zażalenia, przy czym regulamin pracowniczy nie ustanawia żadnej ustalonej kolejności korzystania z dostępnych metod, takich jak droga elektroniczna lub list polecony za potwierdzeniem odbioru.
- 28 Ponadto należy przypomnieć, że art. 91 ust. 3 regulaminu pracowniczego przewiduje, że skargę wnosi się w terminie trzech miesięcy, który rozpoczyna bieg w dniu doręczenia decyzji podjętej w odpowiedzi na zażalenie. Zgodnie z art. 60 regulaminu postępowania „[t]erminy procesowe przedłuża się o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość”.
- 29 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem terminy do złożenia zażalenia i do wniesienia skargi, określone w art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego, mają charakter bezwzględnie wiążący i nie mogą być pozostawione uznaniu stron lub sądu, który też ma obowiązek zweryfikować, nawet z urzędu, czy zostały one dochowane. Terminy odpowiadają wymogowi pewności prawa i potrzebie unikania wszelkiej dyskryminacji lub arbitralnego traktowania w prowadzeniu postępowań sądowych (wyroki: z dnia 7 lipca 1971 r., Müllers/EKES, 79/70, EU:C:1971:79, pkt 18; z dnia 29 czerwca 2000 r., Politi/ETF, C-154/99 P, EU:C:2000:354, pkt 15).

- 30 Strona, która powołuje się na przekroczenie terminu do wniesienia skargi, powinna wykazać, od którego dnia zaczął biec ten termin (wyrok z dnia 17 lipca 2008 r., Athinaïki Techniki/Komisja, C-521/06 P, EU:C:2008:422, pkt 70; zob. podobnie wyroki: z dnia 5 czerwca 1980 r., Belfiore/Komisja, 108/79, EU:C:1980:146, pkt 7; z dnia 29 listopada 2018 r., WL/ERCEA, T-493/17, niepublikowany, EU:T:2018:852, pkt 59).
- 31 Jeśli chodzi o wniesione na podstawie art. 270 TFUE skargi w dziedzinie służby publicznej, istnieje również utrwalone orzecznictwo przewidujące, że aby decyzja została prawidłowo doręczona w rozumieniu przepisów regulaminu pracowniczego, konieczne jest nie tylko jej przekazanie adresatowi, ale także to, by ów adresat miał możliwość skutecznego zapoznania się z jej treścią (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 czerwca 1976 r., Jänsch/Komisja, 5/76, EU:C:1976:92, pkt 10; z dnia 29 listopada 2018 r., WL/ERCEA, T-493/17, niepublikowany, EU:T:2018:852, pkt 57).
- 32 Warto również przypomnieć, że zgodnie z art. 263 akapit szósty i art. 297 ust. 2 akapit trzeci TFUE datą, jaką należy wziąć pod uwagę w celu ustalenia chwili rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, jest dzień doręczenia spornego aktu, jeżeli akt ten wskazuje adresata. Decyzja zostaje prawidłowo doręczona, kiedy zostanie przekazana jej adresatowi, a adresat ten ma możliwość zapoznać się z nią. Trybunał uznał, że ta ostatnia przesłanka jest spełniona wówczas, gdy adresat miał możliwość zapoznać się z treścią tej decyzji oraz z jej uzasadnieniem (wyrok z dnia 21 marca 2019 r., Eco-Bat Technologies i in./Komisja, C-312/18 P, niepublikowany, EU:C:2019:235, pkt 25, 26).
- 33 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że skarżący zapoznał się z treścią decyzji z dnia 23 lipca 2018 r. dopiero po przekazaniu mu jej przez Parlament pocztą elektroniczną w dniu 28 sierpnia 2018 r. To zatem tę datę należy, co do zasady, brać pod uwagę do celów obliczania terminu do wniesienia skargi.
- 34 Parlament obstaje jednakże przy tym, że termin do wniesienia skargi rozpoczął bieg wcześniej. Uważa on, że należy brać pod uwagę nie dzień, w którym skarżący rzeczywiście zapoznał się z treścią decyzji z dnia 23 lipca 2018 r., lecz dzień, w którym miał on możliwość się z nią zapoznać. Parlament podnosi w tym względzie, że w sytuacji gdy doręczenia dokonuje się listem poleconym za potwierdzeniem odbioru, można domniemywać, że adresat miał możliwość zapoznania się z jego treścią od chwili upływu okresu przechowywania tego listu przez operatora pocztowego. Na poparcie tego twierdzenia Parlament powołuje się na dwa orzeczenia Sądu do spraw Służby Publicznej: postanowienie z dnia 16 grudnia 2010 r., AG/Parlament (F-25/10, EU:F:2010:171), i wyrok z dnia 30 stycznia 2013 r., Wahlström/Frontex (F-87/11, EU:F:2013:10).
- 35 Z uzasadnienia tych orzeczeń Sądu do spraw Służby Publicznej wynika, że kiedy decyzja jest doręczana listem poleconym za potwierdzeniem odbioru, domniemywa się, że wraz ze złożeniem podpisu na potwierdzeniu jej odbioru adresat zapoznał się z jej treścią. Jednakże może się zdarzyć, że potwierdzenie odbioru listu poleconego nie może zostać podpisane przez jego adresata, gdyż jest on nieobecny w miejscu swego zamieszkania w chwili przybycia doręczyciela poczty lub nie podejmuje żadnych działań, a w szczególności nie odbiera listu w okresie, w którym listy są przechowywane przez operatora pocztowego. W takim wypadku należy uznać, że decyzja została prawidłowo doręczona adresatowi w dniu upływu okresu przechowywania listu przez operatora pocztowego. Gdyby bowiem przyjąć, że nie podejmując żadnych działań, a w szczególności nie odbierając listu poleconego we wspomnianym okresie, jego adresat byłby w stanie uniemożliwić prawidłowe doręczenie decyzji listem poleconym, adresat miałby pewną swobodę w wyznaczaniu początku biegu terminu do wniesienia skargi, podczas gdy termin taki nie może podlegać uznaniu stron i musi odpowiadać wymogom pewności prawa i zapewnienia prawidłowego przebiegu postępowań sądowych (postanowienie z dnia 16 grudnia 2010 r., AG/Parlament, F-25/10, EU:F:2010:171, pkt 41–43; wyrok z dnia 30 stycznia 2013 r., Wahlström/Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, pkt 38, 39).

- 36 Z orzecznictwa Sądu do spraw Służby Publicznej wynika również, iż domniemanie, że doręczenie decyzji adresatowi zostało dokonane z chwilą upływu normalnego okresu przechowywania listu poleconego przez operatora pocztowego, nie ma charakteru niewzruszalnego. Przeciwnie, domniemanie to jest wzruszalne i uzależnione od prawidłowości doręczenia. Sąd do spraw Służby Publicznej uznał bowiem, że stosowanie tego domniemania wymaga od zainteresowanego organu dowodu prawidłowości doręczenia listem poleconym, w szczególności poprzez pozostawienie awiza pod ostatnim adresem wskazanym przez adresata. Ponadto adresat może obalić to domniemanie, wykazując, iż nie miał możliwości – w szczególności z powodu choroby lub zaistnienia siły wyższej niezależnej od jego woli – skutecznie zapoznać się z awizo (postanowienie z dnia 16 grudnia 2010 r., AG/Parlament, F-25/10, EU:F:2010:171, pkt 44).
- 37 W ramach odwołania od wydanego w pierwszej instancji orzeczenia w przedmiocie skargi opartej na art. 263 TFUE Trybunał, w wyroku z dnia 21 lutego 2018 r., LL/Parlament (C-326/16 P, EU:C:2018:83), uchylił postanowienie z dnia 19 kwietnia 2016 r., LL/Parlament (T-615/15, niepublikowane, EU:T:2016:432), w którym Sąd – wskazawszy, że skarga została wniesiona ponad 17 miesięcy po doręczeniu zaskarżonego aktu, a skarżący nie powołał się na nieprzewidywalne okoliczności lub siłę wyższą – odrzucił tę skargę jako oczywiście niedopuszczalną ze względu na jej wniesienie po terminie. Trybunał oddalił w szczególności argumentację, zgodnie z którą termin do wniesienia skargi, po bezwocnym doręczeniu listem poleconym, rozpoczynał bieg w owej sprawie od chwili upływu okresu jego przechowywania przez belgijską pocztę.
- 38 Trybunał wyjaśnił, że w rozumieniu art. 263 akapit szósty i art. 297 ust. 2 akapit trzeci TFUE decyzja jest prawidłowo doręczona, gdy została przekazana jej adresatowi, a adresat ten miał możliwość zapoznania się z nią. Trybunał uściślił między innymi, że art. 297 ust. 2 akapit trzeci TFUE stanowi usankcjonowanie zasady pewności prawa, zgodnie z którą nie można powoływać się wobec adresata danego aktu administracyjnego o charakterze indywidualnym na wynikające z tego aktu prawa i obowiązki, dopóki adresat ten nie został w sposób należyty o tym akcie powiadomiony. Opierając się na tej zasadzie, Trybunał zauważył – stwierdziwszy, że ów podlegający doręczeniu list został, wobec jego niepodjęcia, zwrócony nadawcy – że adresat otrzymał ten list jako załącznik do wiadomości poczty elektronicznej nadanej przez Parlament. Trybunał zauważył, że w tych okolicznościach doręczenie nie zostało dokonane jedynie za pośrednictwem listu poleconego. Trybunał uznał, że ponieważ termin dwóch miesięcy i dziesięciu dni mógł rozpocząć bieg w stosunku do adresata dopiero w dniu, w którym miał on pełną znajomość tej decyzji, wniesiona do sądu skarga była dopuszczalna (wyrok z dnia 21 lutego 2018 r., LL/Parlament, C-326/16 P, EU:C:2018:83, pkt 46–56).
- 39 Należy zatem zbadać, w świetle wyroku z dnia 21 lutego 2018 r., LL/Parlament (C-326/16 P, EU:C:2018:83), czy domniemanie doręczenia, na które powołuje się Parlament, znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. W tym celu Sąd wezwał strony do przedstawienia uwag na piśmie w przedmiocie ewentualnych konsekwencji dla niniejszej sprawy wspomnianego wyroku Trybunału i opinii rzecznika generalnego w owej sprawie. Strony przedstawiły na piśmie oraz ustnie na rozprawie rozbieżne stanowiska.
- 40 Skarżący jest co do istoty zdania, że ów wyrok podważa istnienie domniemania doręczenia. Podziela on punkt widzenia rzecznika generalnego Szpunara wyrażony w szczególności w pkt 59 i 62 jego opinii w sprawie LL/Parlament (C-326/16 P, EU:C:2017:605), zgodnie z którym to domniemanie jest niezgodne z zasadami pewności prawa i dobrej administracji oraz prawem do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
- 41 Parlament utrzymuje natomiast, że stosowanie w niniejszej sprawie domniemania doręczenia pozostaje uzasadnione w świetle zasadniczych różnic istniejących pomiędzy kontekstem prawnym i faktycznym niniejszej sprawy a sprawy, w której został wydany wyrok z dnia 21 lutego 2018 r., LL/Parlament (C-326/16 P, EU:C:2018:83). Przytoczony wyrok wpisywał się zdaniem Parlamentu w ramy art. 263 TFUE, skutkiem czego jego zakres nie obejmuje skargi w niniejszej sprawie opartej na

art. 270 TFUE ani w ramy regulaminu pracowniczego. Parlament wyjaśnia bowiem, że w świetle autonomii prawa służby publicznej należy dokonać rozróżnienia między tymi dwoma ramami postępowań sądowych. Ze względu na równowagę istniejącą między wzajemnymi prawami i obowiązkami, jakie regulamin pracowniczy stworzył w relacjach między AIPN i pracownikami służby publicznej, domniemanie doręczenia jest uzasadnione i dostosowane do tego szczególnego kontekstu. W tym względzie Parlament kładzie szczególny nacisk na mechanizm ustanowiony w art. 20 regulaminu pracowniczego, który pozwala organowi administracji uniknąć wszelkich nieprawidłowości w doręczeniu drogą pocztową dzięki jego znajomości adresów pozostających w służbie urzędników, jako że mają oni obowiązek podać mu swój adres i poinformować go niezwłocznie o każdej jego zmianie. Parlament podkreśla, że okoliczności leżące u podstaw sprawy LL/Parlament (C-326/16 P, EU:C:2018:83) nie wchodziły w zakres stosowania regulaminu pracowniczego i nie korzystały tym samym z równoważnych gwarancji. Parlament odrzuca pogląd, zgodnie z którym domniemanie doręczenia pozbawia urzędników prawa do skargi do sądu, i twierdzi, że jest ono korzystne dla urzędników, gdyż odracza moment rozpoczęcia biegu terminu.

- 42 W celu ustalenia, czy w niniejszej sprawie Parlament jest uprawniony do powoływania się na domniemanie doręczenia, o którym mowa w przywołanych orzeczeniach Sądu do spraw Służby Publicznej, należy na wstępie zauważyć, że art. 91 ust. 3 regulaminu pracowniczego przewiduje jedynie, że skargę wnosi się w terminie trzech miesięcy, który rozpoczyna bieg w dniu doręczenia decyzji podjętej w odpowiedzi na zażalenie. Bezsporne jest ponadto, że żaden przepis regulaminu pracowniczego lub jakiegokolwiek innego aktu normatywnego Unii Europejskiej nie precyzuje, że w razie bezowocnego doręczenia listu poleconego rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia skargi jest odroczone do chwili upływu okresu przechowywania tego listu przez pocztę, a nie do chwili rzeczywistego zapoznania się z treścią tego listu.
- 43 W braku aktu prawnego wyrażającego taką zasadę prawną w celu sprawdzenia zgodności z prawem spornego domniemania doręczenia należy odwołać się do zasady pewności prawa i do karty, a zwłaszcza do prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu.
- 44 W tym względzie art. 47 akapit pierwszy karty przewiduje, że każdy, czyje prawa i wolności zagwarantowane przez prawo Unii zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem, zgodnie z warunkami przewidzianymi w tym artykule. Zgodnie z art. 47 akapit drugi karty każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd, ustanowiony uprzednio na mocy ustawy.
- 45 Zgodnie z wyjaśnieniami do tego artykułu, które na mocy art. 6 ust. 1 akapit trzeci TUE i art. 52 ust. 7 karty należy uwzględnić przy dokonywaniu wykładni karty, art. 47 akapit drugi karty odpowiada art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.
- 46 Z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego wykładni art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, do której należy się odwołać zgodnie z art. 52 ust. 3 karty, wynika, że prawo do sądu nie jest prawem absolutnym. Wykonywanie tego prawa może podlegać ograniczeniom w szczególności w zakresie przesłanek dopuszczalności skargi. Uregulowania dotyczące terminów, których należy przestrzegać w celu wniesienia skargi, służą zapewnieniu prawidłowego przebiegu postępowań sądowych oraz poszanowaniu między innymi zasady pewności prawa. Choć zainteresowani powinni spodziewać się, że zasady te będą stosowane, to stosowanie ich nie może jednak uniemożliwiać jednostkom korzystania z dostępnego im środka zaskarżenia (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lutego 2013 r., Arango Jaramillo i in./EBI (szczególna procedura kontroli orzeczeń), C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, pkt 43; wyrok ETPC z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie Kuznetsov i in. przeciwko Rosji, CE:ECHR:2018:0313JUD005635409, § 40).

- 47 Niemniej jednak zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału celem art. 47 karty nie jest zmiana przewidzianego przez traktaty systemu kontroli sądowej, a w szczególności przewidzianych w prawie Unii zasad odnoszących się do terminów procesowych [zob. postanowienie z dnia 5 lipca 2018 r., Müller i in./QH, C-187/18 P(I), niepublikowane, EU:C:2018:543, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo]. Prawa zagwarantowane przez art. 47 karty nie są w żaden sposób naruszone przez ścisłe stosowanie uregulowań Unii dotyczących terminów procesowych (zob. podobnie postanowienie z dnia 11 czerwca 2020 r., GMPO/Komisja, C-575/19 P, niepublikowane, EU:C:2020:448, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 48 W niniejszym przypadku powoływane przez Parlament domniemanie doręczenia nie znajduje oparcia w żadnym przepisie uregulowania Unii dotyczącego terminów procesowych. Niemniej, ze względu na jego charakter, owo domniemanie wywiera skutki prawne w stosunku do adresata podlegającego doręczeniu aktu, ponieważ określa moment rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia skargi, a w konsekwencji jej dopuszczalność. Tymczasem, zważywszy że celem przepisów regulujących terminy procesowe jest zapewnienie prawidłowego przebiegu postępowań sądowych w sposób pozbawiony wszelkiej dyskryminacji lub jakiegokolwiek arbitralnego traktowania oraz zapewnienie poszanowania między innymi zasady pewności prawa, o istnieniu takiego domniemania doręczenia należy poinformować, przed dokonaniem doręczenia, osoby zainteresowane, tak aby mogły zapoznać się z jego zasadami oraz rozsądnie i wystarczająco precyzyjnie przewidzieć konsekwencje, dla obliczania terminu do wniesienia skargi, niepodjęcia listu poleconego za potwierdzeniem odbioru.
- 49 Z powyższego wynika, że wobec braku konkretnego przepisu regulującego w sposób precyzyjny i przewidywalny określenie momentu rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia skargi w razie niepodjęcia listu poleconego za potwierdzeniem odbioru w sporach objętych zakresem stosowania regulaminu pracowniczego, stosowanie w tym kontekście przez instytucje art. 26 regulaminu pracowniczego może nie wystarczyć dla wykazania, że zainteresowana osoba miała możliwość zapoznać się z daną decyzją o charakterze indywidualnym.
- 50 Należy bowiem podkreślić, że chociaż powiadomienie listem poleconym jest przewidziane w art. 26 regulaminu pracowniczego w brzmieniu niezmienionym od czasu przyjęcia tego przepisu w 1962 r., domniemanie doręczenia, na które powołuje się Parlament, opiera się na zastosowaniu krajowych przepisów dotyczących przechowywania przez operatorów pocztowych niepodjętych listów poleconych. Poza tym od przyjęcia art. 26 regulaminu pracowniczego minęło prawie 60 lat. Tymczasem instytucje Unii, podobnie zresztą jak krajowe organy administracji w państwach członkowskich, stoją coraz częściej wobec konieczności używania elektronicznych środków komunikacji w ich relacjach z podmiotami prawa.
- 51 Wobec milczenia obecnie obowiązujących aktów prawnych znajdujących zastosowanie do niniejszej sprawy oraz w szczególności w świetle ogłoszenia wyroku z dnia 21 lutego 2018 r., LL/Parlament (C-326/16 P, EU:C:2018:83), względy pewności prawa oraz konieczność unikania jakiegokolwiek dyskryminacji lub jakiegokolwiek arbitralnego traktowania przy zapewnianiu prawidłowego prowadzenia postępowań sądowych stoją na przeszkodzie stosowaniu w niniejszej sprawie powoływanego przez Parlament domniemania doręczenia.
- 52 Parlament nie może tym samym twierdzić, że doręczenie decyzji z dnia 23 lipca 2018 r. należy uznać za dokonane w chwili upływu okresu przechowywania listu poleconego adresowanego do miejsca zamieszkania skarżącego.
- 53 Parlament doręczył tę decyzję również za pośrednictwem wiadomości poczty elektronicznej z dnia 28 sierpnia 2018 r., której otrzymanie skarżący niezwłocznie potwierdził. Co za tym idzie, Parlament niesłusznie utrzymuje, że do celów obliczania terminu do wniesienia skargi należy brać pod uwagę wyłącznie doręczenie listem poleconym, nawet jeśli ten list nie został podjęty w terminie wyznaczonym przez belgijskiego operatora pocztowego. Bezsporne jest, że to w dniu 28 sierpnia 2018 r. skarżący w pełni zapoznał się z decyzją z dnia 23 lipca 2018 r. Termin do wniesienia skargi

rozpoczął zatem bieg od dnia 28 sierpnia 2018 r. W konsekwencji skarga w niniejszej sprawie, wniesiona w dniu 7 grudnia 2018 r., nie została wniesiona po terminie (zob. analogicznie wyrok z dnia 21 lutego 2018 r., LL/Parlament, C-326/16 P, EU:C:2018:83, pkt 53–56). Należy zatem oddalić podniesiony przez Parlament zarzut niedopuszczalności dotyczący wniesienia skargi po terminie.

W przedmiocie braku zgodności skargi z art. 76 lit. d) regulaminu postępowania

- 54 Parlament podnosi, iż niedopuszczalne jest żądanie, w ramach którego skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie, że art. 90 regulaminu pracowniczego jest nieważny i nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Parlament podkreśla, iż mimo że żądanie to można rozumieć jako zarzut niezgodności z prawem, nie zostaje ono rozwinięte w dalszej części skargi. Parlament jest zatem zdania, że należy uznać ów zarzut niezgodności z prawem za niedopuszczalny na podstawie art. 76 lit. d) regulaminu postępowania. Parlament kwestionuje również dopuszczalność podniesionego przez skarżącego zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia systemu językowego Unii.
- 55 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który znajduje zastosowanie do postępowania przed Sądem zgodnie z art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz zgodnie z art. 76 lit. d) regulaminu postępowania skarga musi wskazywać „przedmiot sporu, podnoszone zarzuty i argumenty, a także zwięzłe omówienie tych zarzutów”. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, aby zagwarantować pewność prawa i prawidłowy przebieg postępowania sądowego, takie zwięzłe przedstawienie zarzutów strony skarżącej musi być wystarczająco jasne i dokładne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, zaś właściwemu sądowi – orzeczenie w przedmiocie skargi (zob. postanowienie z dnia 25 września 2019 r., EM Research Organization/EUIPO, C-728/18 P, niepublikowane, EU:C:2019:781, pkt 8 i przytoczone orzecznictwo). Samo abstrakcyjne wyliczenie zarzutów w skardze nie odpowiada tym wymagom.
- 56 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że skarga zawiera, w pkt 61–67, argumentację prawną, za pomocą której skarżący kwestionuje w ramach zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu systemu językowego Unii, zgodność z prawem ogłoszenia o konkursie w świetle rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385), zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) nr 517/2013 z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującym niektóre rozporządzenia i decyzje w takich dziedzinach jak swobodny przepływ towarów, swobodny przepływ osób, prawo spółek, polityka konkurencji, rolnictwo, bezpieczeństwo żywności, polityka weterynaryjna i fitosanitarna, polityka transportowa, energia, podatki, statystyka, sieci transeuropejskie, wymiar sprawiedliwości i prawa podstawowe, sprawiedliwość, wolność i bezpieczeństwo, środowisko, unia celna, stosunki zewnętrzne, polityka zagraniczna, bezpieczeństwa i obrony oraz instytucje w tej dziedzinie, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz.U. 2013, L 158, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1”) i zasady równego traktowania. Argumentacja ta jest wystarczająco jasna i dokładna, aby umożliwić Parlamentowi przygotowanie obrony, a Sądowi – przeprowadzenie kontroli. Zarzut czwarty należy zatem uznać za dopuszczalny.
- 57 Co się tyczy zarzutu niezgodności z prawem art. 90 regulaminu pracowniczego, należy stwierdzić, że w części wstępnej skargi jej przedmiot został określony w zdaniu zawierającym wykaz aktów, których stwierdzenia nieważności się dochodzi, a mianowicie aktów z dnia 7 grudnia 2017 r. i z dnia 21 grudnia 2017 r., pism z dnia 1 marca 2018 r. i z dnia 22 marca 2018 r., decyzji z dnia 23 lipca 2018 r. i ogłoszenia o konkursie.
- 58 Po tym wyliczeniu skarga zawiera zdanie o następującej treści: „[t]ytułem wstępnym stwierdzenie w stosownym przypadku, że art. 90 regulaminu pracowniczego jest nieważny i nie ma zastosowania w niniejszej sprawie zgodnie z art. 277 TFUE”.

- 59 Żądanie to nie zostało poparte w dalszej części skargi żadnymi argumentami co do prawa lub co do faktów. Skarga nie podaje zatem istotnych elementów faktycznych i prawnych, na których opiera się podniesione w trybie zarzutu żądanie stwierdzenia niezgodności z prawem art. 90 regulaminu pracowniczego.
- 60 Celem obalenia argumentacji Parlamentu dotyczącej naruszenia art. 76 lit. d) regulaminu postępowania skarżący powołuje w pkt 19–23 repliki szereg argumentów mających wykazać niezgodność z prawem art. 90 regulaminu postępowania.
- 61 Nie podaje on jednak żadnego usprawiedliwienia dla tak spóźnionego przedstawienia argumentacji.
- 62 W tych okolicznościach wobec braku przedstawienia w skardze jakiegokolwiek argumentu na poparcie zarzutu niezgodności z prawem art. 90 regulaminu pracowniczego należy stwierdzić, że zarzut ten nie odpowiada wymogom przewidzianym w art. 76 lit. d) regulaminu postępowania. Żądanie stwierdzenia, że art. 90 regulaminu pracowniczego nie znajduje zastosowania do niniejszej sprawy, należy zatem uznać za niedopuszczalne.

Co do istoty

- 63 Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty dotyczące, po pierwsze, naruszenia obowiązku uzasadnienia, po drugie, naruszenia zasad proporcjonalności i dobrej administracji oraz prawa do obrony, prawa do bycia wysłuchanym i art. 41 karty, po trzecie, naruszenia prawa do dobrej administracji i po czwarte, naruszenia rozporządzenia nr 1 oraz zasad równości traktowania i niedyskryminacji. Zdaniem Sądu zarzuty te należy pogrupować tak, aby zbadać w pierwszej kolejności zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia, w drugiej kolejności – zarzut naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, prawa do obrony i art. 41 karty, w trzeciej kolejności – zarzut naruszenia zasad dobrej administracji i proporcjonalności i w czwartej kolejności – zarzut naruszenia systemu językowego Unii oraz zasad równości traktowania i niedyskryminacji.

W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia

- 64 Skarżący podnosi, że decyzję z dnia 23 lipca 2018 r. oraz decyzje, które ją poprzedzały, cechuje oczywisty brak uzasadnienia. Skarżący utrzymuje, iż Parlament nie wyjaśnił, dlaczego nie poinformował go, że w jego kandydaturze brak jest wykazu załączników, w sytuacji gdy termin na składanie kandydatur jeszcze nie minął. Na wypadek gdyby służby Parlamentu miały dostęp do jego tabeli ocen, skarżący wnosi do Sądu o nakazanie Parlamentowi przedstawienia tych dokumentów.
- 65 Parlament nie zgadza się z twierdzeniami skarżącego.
- 66 Sąd przypomina, że obowiązek uzasadnienia niekorzystnego aktu, przewidziany między innymi w art. 25 regulaminu pracowniczego, służy, po pierwsze, dostarczeniu zainteresowanemu informacji wystarczających, by móc ocenić, czy akt jest zasadny, czy też ewentualnie wykazuje brak pozwalający zakwestionować jego zgodność z prawem, a po drugie, umożliwieniu sądowi przeprowadzenia kontroli w tym względzie (wyroki: z dnia 26 listopada 1981 r., Michel/Parlament, 195/80, EU:C:1981:284, pkt 22; z dnia 28 lutego 2008 r., Neirinck/Komisja, C-17/07 P, EU:C:2008:134, pkt 50).
- 67 Akt jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w kontekście znanym zainteresowanemu urzędnikowi, pozwalającym mu na zrozumienie jego treści (wyroki: z dnia 1 czerwca 1983 r., Seton/Komisja, 36/81, 37/81 i 218/81, EU:C:1983:152, pkt 48; z dnia 12 listopada 1996 r., Ojha/Komisja, C-294/95 P, EU:C:1996:434, pkt 18; postanowienie z dnia 14 grudnia 2006 r., Meister/OHIM, C-12/05 P, EU:C:2006:779, pkt 89).

- 68 Ponadto obowiązek uzasadnienia decyzji stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności podstaw uzasadnienia, odnoszącej się do materialnej zgodności z prawem spornego aktu. Uzasadnienie aktu polega bowiem na formalnym przedstawieniu podstaw, na których opiera się dany akt. W przypadku gdy owe podstawy zawierają błędy, błędy te naruszają materialną zgodność z prawem danego aktu, lecz nie jego uzasadnienie, które może być wystarczające, nawet jeśli podaje błędne podstawy (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., Włochy/Komisja, T-295/13, niepublikowany, EU:T:2015:997, pkt 122 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 69 W niniejszym przypadku względy, które doprowadziły do odrzucenia kandydatury skarżącego, zostały mu przedstawione w akcie z dnia 7 grudnia 2017 r., a względy przemawiające za oddaleniem jego zażaleń zostały wyłożone w decyzji z dnia 23 lipca 2018 r. Decyzja ta wskazuje wyraźnie, że wspomniane oddalenie jest umotywowane brakiem wymaganego wykazu załączników. Wspomniana decyzja odwołuje się w tym względzie do pkt 5.3 ogłoszenia o konkursie i do części drugiej podpisanego przez skarżącego oświadczenia, które potwierdzają, że został on poinformowany o tym, że do kandydatury należy dołączyć, pod rygorem jej odrzucenia, taki wykaz. Względy te zostały wyłożone w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, pozwalający skarżącemu na zrozumienie ich treści i ocenę zasadności wniesienia skargi do Sądu, a Sądowi – na przeprowadzenie kontroli zgodności tej decyzji z prawem. Co za tym idzie, należy oddalić jako bezzasadny zarzut skarżącego oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, bez konieczności zastosowania środków dowodowych w tym zakresie.

W przedmiocie naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

- 70 Skarżący podnosi, że Parlament naruszył wyrażone w prawie pierwotnym Unii i w art. 41 karty zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do bycia wysłuchanym. W opinii skarżącego Parlament powinien był, zanim uznał jego kandydaturę za niedopuszczalną, przyznać mu prawo przedstawienia uwag na piśmie oraz umożliwić mu ustosunkowanie się na piśmie do powołanych podstaw oddalenia jego zażalenia. Skarżący miałby wówczas możliwość podjęcia próby przekonania Parlamentu, by sprawdził jego kandydaturę celem upewnienia się, że zawiera wszystkie istotne dokumenty, oraz wykazania wszystkich nieścisłości dotyczących jej oceny.
- 71 Parlament odpira tę argumentację.
- 72 Jeśli chodzi o możliwość przedstawienia uwag na piśmie przed przyjęciem decyzji z dnia 23 lipca 2018 r., należy przypomnieć, że przewidziane w art. 41 ust. 2 karty prawo do bycia wysłuchanym w każdym postępowaniu, które stanowi integralny element poszanowania prawa do obrony, nie mając jednak tak szerokiego zakresu jak to ostatnie prawo, gwarantuje każdej osobie możliwość użytecznego i skutecznego przedstawienia jej stanowiska w trakcie postępowania administracyjnego i przed wydaniem względem niej jakiejkolwiek decyzji, która mogłaby negatywnie wpłynąć na jej interesy (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 grudnia 2014 r., Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, pkt 34, 36; z dnia 24 kwietnia 2017 r., HF/Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, pkt 149, 150; z dnia 14 grudnia 2018 r., UC/Parlament, T-572/17, niepublikowany, EU:T:2018:975, pkt 86).
- 73 Istnienie naruszenia prawa do bycia wysłuchanym należy oceniać przy uwzględnieniu w szczególności przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 9 lutego 2017 r., M, C-560/14, EU:C:2017:101, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 24 kwietnia 2017 r., HF/Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, pkt 154).
- 74 Niemniej osoba, która na mocy art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego wnosi zażalenie na niekorzystny dla niej akt, nie może co do zasady skutecznie twierdzić, że nie została wysłuchana w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, gdyż istotą zażalenia jest właśnie umożliwienie zainteresowanemu sformułowania uwag (wyrok z dnia 14 grudnia 2018 r.,

UC/Parlament, T-572/17, niepublikowany, EU:T:2018:975, pkt 90; zob. podobnie postanowienie z dnia 26 września 2019 r., Barata/Parlament, C-71/19 P, niepublikowane, EU:C:2019:793, pkt 49; wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r., Barata/Parlament, T-81/18, niepublikowany, EU:T:2020:137, pkt 109).

- 75 Co za tym idzie, sformułowany przez skarżącego argument, w ramach którego zarzuca on Parlamentowi, że nie wezwał go, przed uznaniem jego kandydatury za niedopuszczalną, do przedstawienia uwag w przedmiocie podstaw oddalenia jego zażalenia, zanim przyjął decyzję z dnia 23 lipca 2018 r., jest wadliwy pod względem prawnym.
- 76 Ponadto z przywołanych powyżej okoliczności poprzedzających wniesienie skargi wynika, że skarżący wniósł o ponowne rozpatrzenie swojej kandydatury, złożył dwa zażalenia i wniósł do COPAC odwołanie. Tym samym skarżący skorzystał z przysługującego mu prawa obrony jego interesów na wszystkich etapach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, późniejszych względem przyjęcia aktu z dnia 7 grudnia 2017 r. odrzucającego jego kandydaturę jako niedopuszczalną. Wobec powyższych elementów skarżący nie może skutecznie utrzymywać, że nie miał możliwości przedstawienia na piśmie uwag, zanim jego kandydatura została uznana za niedopuszczalną i zanim przyjęto decyzję z dnia 23 lipca 2018 r. w przedmiocie podstaw odrzucenia jego kandydatury.
- 77 Należy zatem oddalić zarzut skarżącego oparty na naruszeniu prawa do bycia wysłuchanym.

W przedmiocie naruszenia zasad dobrej administracji oraz proporcjonalności

- 78 Skarżący kwestionuje, co do istoty, zbytni formalizm, z jakim Parlament odrzucił jego kandydaturę jedynie ze względu na brak wykazu załączników. Po pierwsze, skarżący zarzuca Parlamentowi, że naruszył zasadę dobrej administracji w ten sposób, że nie przestrzegł go ani nie umożliwił mu uzupełnienia jego kandydatury poprzez dostarczenie wykazu załączników przed upływem terminu do złożenia kandydatur ani też nie dał mu szansy na uzupełnienie braków kandydatury po tej dacie. Po drugie, skarżący zarzuca Parlamentowi, że naruszył zasadę proporcjonalności i dopuścił się nadużycia prawa z tego względu, że uznał jego kandydaturę za niedopuszczalną z powodu czysto formalnego. Absurdalne zdaniem skarżącego jest przyjęcie, że umożliwienie mu uzupełnienia braków kandydatury naruszałoby równe traktowanie kandydatów.
- 79 Parlament odpiera tę argumentację.
- 80 Obowiązek staranności i zasada dobrej administracji odzwierciedlają równowagę wzajemnych praw i obowiązków, jakie regulamin pracowniczy ustanowił w relacjach między organem władzy publicznej a pracownikami służby publicznej, i przekładają się między innymi na to, że kiedy organ ten rozstrzyga w przedmiocie sytuacji urzędnika, bierze on pod uwagę wszystkie elementy, które mogą wpłynąć na jego decyzję, kierując się przy tym nie tylko interesem służby, ale także interesem zainteresowanego urzędnika (wyrok z dnia 23 października 1986 r., Schwiering/Trybunał Obrachunkowy, 321/85, EU:C:1986:408, pkt 18).
- 81 Jeśli chodzi o procedury konkursowe, to co do zasady do kandydata w konkursie należy dostarczenie komisji konkursowej wszystkich informacji i dokumentów, jakie uważa za użyteczne do zbadania jego kandydatury tak, aby umożliwić tej komisji sprawdzenie, czy spełnia on wymogi określone w ogłoszeniu o konkursie, zwłaszcza jeżeli został do tego wyraźnie i formalnie wezwany (wyrok z dnia 12 grudnia 2018 r., Colin/Komisja, T-614/16, niepublikowany, EU:T:2018:914, pkt 48; zob. podobnie wyrok z dnia 12 lipca 1989 r., Belardinelli i in./Trybunał Obrachunkowy, 225/87, EU:C:1989:309, pkt 24).

- 82 Równowaga wzajemnych praw i obowiązków między organem władzy publicznej a kandydatem wymaga przede wszystkim, by kandydat dokonał uważnej i poważnej lektury postanowień ogłoszenia o konkursie mających całkowicie jasny, precyzyjny i bezwarunkowy charakter (wyrok z dnia 20 czerwca 1990 r., Burban/Parlament, T-133/89, EU:T:1990:36, pkt 33).
- 83 Co się tyczy organu administracji publicznej, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że komisja konkursowa, aby sprawdzić, czy spełnione zostały przesłanki dopuszczenia, może oprzeć się jedynie na informacjach wskazanych przez kandydata w jego kandydaturze i w dokumentach, jakie powinien przedstawić na ich poparcie (wyroki: z dnia 23 stycznia 2002 r., Gonçalves/Parlament, T-386/00, EU:T:2002:12, pkt 74; z dnia 25 marca 2004 r., Petrich/Komisja, T-145/02, EU:T:2004:91, pkt 45). Tym samym komisja konkursowa nie ma obowiązku poszukiwać informacji celem sprawdzenia, czy kandydat spełnia wszystkie wymogi ogłoszenia o konkursie (wyroki: z dnia 21 listopada 2000 r., Carrasco Benítez/Komisja, T-214/99, EU:T:2000:272, pkt 77; z dnia 25 marca 2004 r., Petrich/Komisja, T-145/02, EU:T:2004:91, pkt 49). Nie należy do obowiązków komisji konkursowej, w obliczu dokumentów niekompletnych lub niejednoznacznych, kontaktowanie się z zainteresowanym w celu wyjaśnienia tych braków lub niejednoznaczności (wyroki: z dnia 21 maja 1992 r., Almeida Antunes/Parlament, T-54/91, EU:T:1992:65, pkt 36; z dnia 6 listopada 1997 r., Wolf/Komisja, T-101/96, EU:T:1997:171, pkt 64).
- 84 A zatem, jeżeli jasne postanowienia ogłoszenia o konkursie przewidują jednoznacznie obowiązek załączenia do kandydatury dokumentów na poparcie podanych w niej informacji, niewykonanie tego obowiązku przez kandydata nie może umocować komisji konkursowej lub AIPN do działania sprzecznego z treścią tego ogłoszenia ani tym bardziej zobowiązywać ich do tego (wyroki: z dnia 31 marca 1992 r., Burban/Parlament, C-255/90 P, EU:C:1992:153, pkt 12; z dnia 23 stycznia 2002 r., Gonçalves/Parlament, T-386/00, EU:T:2002:12, pkt 74; z dnia 25 marca 2004 r., Petrich/Komisja, T-145/02, EU:T:2004:91, pkt 49). W tego typu sytuacji brak przedstawienia wymaganych dokumentów jest więc ważną przesłanką niedopuszczenia do udziału w konkursie.
- 85 Jeżeli natomiast brzmienie ogłoszenia o konkursie jest niejasne lub wieloznaczne, organ administracji jest zobowiązany wykonywać swoje uprawnienia w zakresie swobodnego uznania z uwzględnieniem interesu kandydata, zgodnie z obowiązkiem staranności i zasadą dobrej administracji. Sytuacja taka ma miejsce na przykład, gdy ogłoszenie o konkursie nie uściśla przesłanek formalnych, jakim powinny odpowiadać wymagane dowody na poparcie podanych w kandydaturze informacji. I tak, jeżeli postanowienia ogłoszenia o konkursie przewidują, w odniesieniu do składania kandydatur, wyłącznie obowiązek przedstawienia dokumentów poświadczających wykształcenie szkolne, lecz zostało zarazem uściślone, że należy przedstawić kopie dyplomów lub tytułów studiów poświadczone za zgodność z oryginałem, Trybunał orzekł, że takie uściślenie stanowiło jedynie „praktyczne zalecenie adresowane do kandydatów, którym [nie były] zwracane przedstawione dokumenty”. W takich okolicznościach do komisji konkursowej należy ocena, czy dostarczone przez kandydata dokumenty są lub nie są dokumentami poświadczającymi umożliwiającymi mu dopuszczenie do udziału w konkursie (wyrok z dnia 25 kwietnia 1978 r., Allgayer/Parlament, 74/77, EU:C:1978:89, pkt 4).
- 86 Trybunał przyznał ponadto, że w sytuacji gdy ogłoszenie o konkursie posługuje się, bez dalszych uściśleń, określeniem „dokumenty poświadczające”, komisja konkursowa, po tym jak zinterpretowała to określenie w sposób wąski jako oznaczające „oryginał lub fotokopię poświadczoną za zgodność z oryginałem”, nie może, bez naruszenia zasad wymienionych w pkt 80 i 85 powyżej, odrzucić kandydata z tego powodu, że przedstawił zwykłe fotokopie, nie umożliwiwszy mu najpierw przedstawienia uzupełniających dokumentów poświadczających mogących usunąć braki jego kandydatury (wyrok z dnia 23 października 1986 r., Schwiering/Trybunał Obrachunkowy, 321/85, EU:C:1986:408, pkt 20). W takich okolicznościach komisja konkursowa powinna była pozwolić kandydatowi na złożenie fotokopii poświadczonych za zdolność z oryginałem w miejsce pierwotnie złożonych zwykłych fotokopii.

- 87 Stosując analogiczne rozumowanie, Sąd orzekł, że w sytuacji gdy ogłoszenie o konkursie nie uściśla, że kandydat powinien przedstawić, pod rygorem niedopuszczenia do konkursu, dowody na wystarczającą znajomość języka urzędowego Unii, komisja konkursowa nie ma prawa odrzucić kandydatury, do której załączono oświadczenie w przedmiocie poziomu znajomości językowych kandydata z tego względu, że do jego kandydatury nie dołączono dokumentów poświadczających (wyrok z dnia 19 lipca 1999 r., Varas Carrión/Rada, T-168/97, EU:T:1999:154, pkt 45–57). Sąd orzekł także, że niejednoznaczny charakter dokumentu poświadczającego dyplom nie może sam w sobie pozwolić komisji konkursowej na odrzucenie kandydatury bez uwzględnienia oświadczeń złożonych przez kandydata w jego kandydaturze oraz istotnych przepisów prawa państwa członkowskiego wydania tego dyplomu (wyrok z dnia 12 grudnia 2018 r., Colin/Komisja, T-614/16, niepublikowany, EU:T:2018:914, pkt 44–66).
- 88 Te jednoznaczne zasady orzecznicze znajdują zastosowanie do procedury certyfikacji takiej jak będąca przedmiotem niniejszej sprawy.
- 89 W niniejszym przypadku pkt 5.3 ogłoszenia o konkursie wymagał od kandydatów, by dostarczyli „wykaz, w którym każdy załączony do kandydatury dokument poświadczający [był] ponumerowany i zwięźle opisany”, i przewidywał wyraźnie, że brak poszanowania tej przesłanki skutkuje odrzuceniem kandydatury.
- 90 Przesłanka ta została ponadto przywołana w formularzu kandydatury, który zawierał następujące oświadczenie:
- „2. [z]ostałem poinformowany / zostałam poinformowana, że moja kandydatura zostanie odrzucona, jeżeli nie wypełnię wszystkich rubryk niniejszego formularza kandydatury i nie złożę go w wyznaczonym terminie wraz ze wszystkimi wymaganymi dokumentami poświadczającymi, a zwłaszcza wykazem, w którym każdy załączony do kandydatury dokument poświadczający został ponumerowany i zwięźle opisany (pkt 5 ogłoszenia o konkursie)”.
- 91 Tekst ten został umieszczony na samym końcu formularza kandydatury i poprzedza bezpośrednio miejsce zarezerwowane na podpis kandydata. Został opatrzony nagłówkiem „Oświadczenie”, wydrukowanym wielkimi literami i pogrubioną czcionką w ten sposób, że nie może umknąć uwadze czytającego. Skarżący podpisał to oświadczenie.
- 92 Z powyższego wynika, że brzmienie ogłoszenia o konkursie i formularza kandydatury były jasne, precyzyjne i pozbawione wszelkiej niejednoznaczności. Podpisując formularz kandydatury, skarżący nie mógł nie zauważyć, że brak wykazu dokumentów poświadczających pociągnie za sobą odrzucenie jego kandydatury.
- 93 W tych okolicznościach, mając na uwadze orzecznictwo przytoczone w pkt 84 powyżej, Parlament nie był w żaden sposób zobowiązany z tytułu obowiązku staranności lub zasady dobrej administracji do powiadomienia skarżącego o brakach w jego kandydaturze ani do wezwania go do usunięcia tych braków. Przed upływem terminu na złożenie kandydatur skarżący mógł usunąć braki swojej kandydatury poprzez zastąpienie pierwotnie złożonej kandydatury pełnym zestawem dokumentów, zawierającym wymagany wykaz załączników. Jako że skarżący złożył kandydaturę w dniu 27 września 2017 r., miał jeszcze dziewięć dni na usunięcie jej braków. Natomiast od chwili upływu terminu do składania kandydatur w dniu 6 października 2017 r. poszanowanie brzmienia ogłoszenia o konkursie i zasady równego traktowania nie pozwalało Parlamentowi wezwać kandydata do usunięcia braków kandydatury niezawierającej wymaganego wykazu załączników.
- 94 W celu ustosunkowania się do argumentacji, w ramach której skarżący powołuje się na nieproporcjonalny charakter takiej interpretacji zasad regulujących przeprowadzanie przedmiotowej certyfikacji ze względu na wagę konsekwencji odrzucenia kandydatury w świetle czysto formalnego charakteru brakującego wykazu załączników, należy przypomnieć, że zasada proporcjonalności

wymaga, by akty instytucji Unii nie wykraczały poza to, co odpowiednie i konieczne do realizacji uzasadnionych celów, którym mają służyć, przy czym gdy istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich rozwiązań, należy stosować te najmniej restrykcyjne, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (postanowienie z dnia 14 grudnia 2006 r., Meister/OHIM, C-12/05 P, EU:C:2006:779, pkt 68; wyrok z dnia 5 marca 2019 r., Pethke/EUIPO, T-169/17, niepublikowany, EU:T:2019:135, pkt 122).

- 95 Zważywszy, po pierwsze, na szeroki zakres uznania wynikający z ustanawiającego procedurę certyfikacji art. 45a regulaminu pracowniczego, a po drugie, na szeroki zakres uznania, który – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału – został przyznany instytucjom Unii w kwestii organizacji ich służb, w szczególności zaś w kwestii określania sposobów i warunków przeprowadzania konkursów oraz oceny i porównania przymiotów kandydatów w ramach każdego postępowania o charakterze selekcyjnym, kontrola Sądu w tej dziedzinie musi ograniczyć się do kwestii tego, czy w świetle czynników, na których organ oparł swoją ocenę, zachował on rozsądne granice i nie skorzystał z przysługującej mu w tym zakresie swobody w sposób oczywiście błędny lub do celów innych niż cele, dla których swoboda ta została mu przyznana (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 października 2008 r., Chetcuti/Komisja, C-16/07 P, EU:C:2008:549, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 11 listopada 2003 r., Faita/EKES, T-248/02, EU:T:2003:298, pkt 71 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 96 Co za tym idzie, rolą Sądu jest zbadanie, czy wyrażony w pkt 5.3 ogłoszenia o konkursie wymóg załączenia do kandydatury wykazu załączników, pod rygorem jej odrzucenia, który stanowi podstawę decyzji o odrzuceniu kandydatury, spełnia wyżej wymienione kryteria.
- 97 Należy zbadać, czy wymóg ten służy realizacji uzasadnionego celu. Parlament podniósł, w swoich pismach oraz w trakcie wystąpień na rozprawie, że wspomniany wymóg służył realizacji dwóch celów. Podstawowym celem miało być ułatwienie przeglądu kandydatur w fazie ich formalnej analizy. Celem drugorzędnym miało być sprawdzenie umiejętności kandydatów w zakresie wykonywania jasnych i jednoznacznych instrukcji.
- 98 Należy przypomnieć w tym względzie, że istotą przedmiotowej procedury certyfikacji było wyłonienie urzędników należących do grupy funkcyjnej AST celem umożliwienia im powołania na stanowisko administratora zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 45a regulaminu pracowniczego. Skala zadań o charakterze administracyjnym do wykonania w dość ograniczonym przedziale czasu w celu zagwarantowania prawidłowego przebiegu procedury certyfikacji może stanowić odpowiednie uzasadnienie dla sformułowanego przez organ administracji wymogu przedstawienia wykazu zbiorczego pozwalającego zweryfikować wszystkie informacje i dokumenty przedstawione na poparcie każdej kandydatury. Ponadto, zważywszy na sam charakter procedury certyfikacji, należy przyznać, że nie można uznać za nierozsądne oczekiwanie od kandydatów pragnących przejść na stanowiska administratorów, by wykazali się dyscypliną i uwagą dostatecznymi, aby wykonać instrukcje wynikające z jasnego, precyzyjnego i jednoznacznego brzmienia ogłoszenia o konkursie.
- 99 Co za tym idzie, należy uznać, że powołane przez Parlament cele służące skutecznemu przetwarzaniu kandydatur i sprawdzeniu umiejętności kandydatów w zakresie wykonywania jasnych, precyzyjnych i jednoznacznych instrukcji, stanowią – w świetle celu procedury certyfikacji – uzasadnione cele.
- 100 Konieczne jest jeszcze sprawdzenie, czy, w granicach zakresu swobodnego uznania przyznanego organowi administracji w ramach organizacji procedury certyfikacji, środki zastosowane do realizacji tych celów są odpowiednie i konieczne.
- 101 Zbiorczy wykaz dokumentów poświadczających daje organowi administracji ogłód, w zwięzłej formie, wszystkich dokumentów przedstawionych na poparcie każdej kandydatury. Parlament podkreślał właśnie w tym kontekście różnorodność owych dokumentów, w szczególności z językowego punktu widzenia, ze względu na różnorodność narodowości kandydatów. Trzeba również zauważyć, że tego typu procedura budzi zainteresowanie znacznej liczby kandydatów. Prawdą jest, że ze względu na swój

wewnętrzny charakter procedura ta dotyczy liczby kandydatów, która może wydawać się relatywnie skromna w porównaniu do konkursów organizowanych w celu naboru przyciągających czasami wiele tysięcy kandydatów. Niemniej jednak potencjalna liczba kandydatów oczekiwanych w ramach takiej procedury rekrutacji zdecydowanie nie jest nieznaczna. Należy również podkreślić ograniczenia czasowe właściwe takiej procedurze selekcji. Została ona bowiem zamknięta, w drodze publikacji listy wytypowanych kandydatów, 190 dni po terminie składania kandydatur.

- 102 Mając na uwadze różnorodność zawartości zgłoszeń, liczbę kandydatów i ograniczenia czasowe, obowiązek dostarczenia wykazu załączników jawi się jako środek zdatny do przyczyniania się do skutecznego przeprowadzania procedury certyfikacji. Wymogu takiego nie można uznać za nakładający na kandydatów nadmierne lub nierozsądne obciążenie. Ogłoszenie o konkursie zwracało uwagę kandydatów na wagę przestrzegania tego wymogu w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, którego nie można uznać za sprzeczny z obowiązkiem staranności.
- 103 Przewidując, że ów wykaz powinien zostać dostarczony pod rygorem odrzucenia kandydatury, wyrażony w pkt 5.3 ogłoszenia o konkursie wymóg służy zmobilizowaniu kandydatów do zastosowania się do wspomnianego obowiązku. Prawdą jest, że ponieważ wykaz ma funkcję czysto administracyjną, jego brak nie stanowi przeszkody w dokonaniu oceny indywidualnych przymiotów kandydatów, jak to może mieć miejsce, kiedy brakuje na przykład dokumentu poświadczającego poziom kwalifikacji lub wykształcenia. Niemniej w braku omawianego wymogu kandydaci mieliby mniejszą motywację do starannego sprawdzenia prawidłowego stanu ich kandydatury. Pomijając okoliczność, że brak takiego wymogu mógłby w praktyce prowadzić do utrudnienia zadań organu administracji, z prawnego punktu widzenia mógłby on budzić niejasności co do możliwości zaradzenia takiemu uchybieniu.
- 104 W konsekwencji, przyjmując decyzję o odrzuceniu kandydatury skarżącego w oparciu o wymóg wyrażony w pkt 5.3 ogłoszenia o konkursie, Parlament skorzystał z przysługującego mu zakresu swobodnego uznania w rozsądnych granicach i nie w sposób oczywiście błędny lub do celów innych niż te, które zostały mu powierzone.
- 105 Z powyższego wynika, że zarzut skarżącego oparty na naruszeniu zasad dobrej administracji i proporcjonalności jest bezzasadny i należy go oddalić.

W przedmiocie naruszenia systemu językowego ustanowionego przez rozporządzenie nr 1

- 106 Skarżący utrzymuje, że poprzez nieużycie języka portugalskiego w decyzji z dnia 23 lipca 2018 r. oraz w ogłoszeniu o konkursie na rok certyfikacyjny 2017 Parlament naruszył przepisy rozporządzenia nr 1. Skarżący twierdzi, że choć orzecznictwo dopuszcza używanie kilku konkretnych języków ze względu na szczególne i poświadczone potrzeby służby, możliwość ta jest uwarunkowana przyjęciem rozporządzenia wewnętrznego zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 1 (wyroki: z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja, C-566/10 P, EU:C:2012:752; z dnia 24 września 2015 r., Włochy i Hiszpania/Komisja, T-124/13 i T-191/13, EU:T:2015:690). W braku takiego rozporządzenia żadne odstępstwo nie jest, zdaniem skarżącego, dopuszczalne.
- 107 Skarżący postrzega się więc jako ofiarę dyskryminacji względem kolegów posługujących się ojczystym językiem angielskim, niemieckim lub francuskim. Skarżący uściśla, że niniejszy zarzut należy rozumieć jako zarzut niezgodności z prawem ogłoszenia o konkursie, jako że nie mógł on, na wcześniejszym etapie, zakwestionować bezpośrednio tego aktu ze względu na brak interesu bezpośredniego i indywidualnego.
- 108 Ponadto skarżący podnosi, że choć jego zażalenie zostało zredagowane w języku portugalskim, Parlament odpowiedział na nie w języku angielskim i nie przedstawił jego tłumaczenia.
- 109 Parlament odpiera tę argumentację.

- 110 Należy przypomnieć – bez potrzeby rozstrzygania o tym, czy w braku szczególnych przepisów rozporządzenia mających zastosowanie do urzędników i innych pracowników, oraz w braku przepisów w tym względzie w regulaminach wewnętrznych instytucji, relacje między tymi instytucjami a ich urzędnikami i innymi pracownikami są wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1 – że zgodnie z art. 2 tego rozporządzenia, który odpowiada co do istoty art. 24 akapit czwarty TFUE i art. 41 ust. 4 karty, dokumenty kierowane do instytucji przez osobę podlegającą jurysdykcji państwa członkowskiego są sporządzane w jednym z języków urzędowych wskazanych w art. 1 tego rozporządzenia, zgodnie z wyborem dokonany przez nadawcę, a odpowiedź instytucji jest sporządzana w tym samym języku. Jako istotny składnik poszanowania różnorodności językowej Unii, którego znaczenie przypomniano w art. 3 ust. 3 akapit czwarty TUE, a także w art. 22 karty, zapewnione każdemu prawo wybrania spośród języków urzędowych Unii języka, jaki będzie używany w komunikacji z instytucjami, ma charakter podstawowy (wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Hiszpania/Parlament, C-377/16, EU:C:2019:249, pkt 36).
- 111 Jednakże, jak wynika z orzecznictwa Trybunału, z ciążącego na Unii obowiązku poszanowania różnorodności językowej nie można wywodzić, iż istnieje ogólna zasada prawa zapewniająca każdej osobie prawo do tego, by wszelkie informacje mogące wywrzeć wpływ na jej interesy zostały w każdym wypadku przedstawione w jej języku, i zobowiązująca instytucje, bez żadnej możliwości odstępstwa, do używania wszystkich języków urzędowych w każdej sytuacji (zob. wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Hiszpania/Parlament, C-377/16, EU:C:2019:249, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 112 W szczególności w odniesieniu do szczególnych ram procedur selekcyjnych dotyczących personelu Unii Trybunał orzekł, że na instytucje nie można nakładać obowiązków wykraczających poza wymogi określone w art. 1d regulaminu pracowniczego (zob. wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Hiszpania/Parlament, C-377/16, EU:C:2019:249, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 113 Z art. 1d ust. 1 i art. 1d ust. 6 zdanie pierwsze regulaminu pracowniczego wynika, że choć nie jest wykluczone, iż interes służby może uzasadniać ograniczenie wyboru języków porozumiewania się kandydatów w danym konkursie i organu administracji do zawężonej liczby języków urzędowych, których znajomość jest najbardziej rozpowszechniona w Unii, ograniczenie takie musi jednak koniecznie opierać się na danych, które mogą zostać obiektywnie zweryfikowane zarówno przez kandydatów w konkursie, jak i przez sądy Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 124 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 114 W ramach ogłoszenia o konkursie przeznaczonym dla urzędników i innych pracowników danej instytucji wymóg znajomości określonych języków może być uzasadniony w świetle wewnętrznego charakteru konkursu, o ile kandydaci mieli możliwość zrozumienia powodów wyznaczenia konkretnych języków sprawdzianów, a Sąd – sprawowania kontroli wyboru tych języków (zob. podobnie wyroki: z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja, C-566/10 P, EU:C:2012:752, pkt 92; z dnia 5 kwietnia 2005 r., Hendrickx/Rada, T-376/03, EU:T:2005:116, pkt 33, 34).
- 115 Zasady te znajdują zastosowanie do aktu adresowanego do ogółu kandydatów w ramach procedury certyfikacji, takiej jak będąca przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, zastrzeżonej wyłącznie dla urzędników, którzy mogą wykazać co najmniej sześcioletni staż w instytucji (zob. podobnie wyrok z dnia 20 listopada 2008 r., Włochy/Komisja, T-185/05, EU:T:2008:519, pkt 132).
- 116 Należy bowiem przypomnieć, że procedura certyfikacji została uregulowana w art. 45a regulaminu pracowniczego, który przewiduje w ust. 1, że urzędnik grupy funkcyjnej AST w grupie zaszeregowania 5 może zostać powołany na stanowisko w grupie funkcyjnej AD.
- 117 W niniejszym przypadku z ogłoszenia o konkursie wynika, że zgodnie z art. 4 decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 26 września 2005 r. w sprawie ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących procedury certyfikacji kandydaci powinni między innymi wykazać co najmniej sześcioletni

staż w grupie funkcyjnej AST. Należy zauważyć, że art. 3 wspomnianej decyzji wskazuje, że zaproszenia do składania kandydatur oparte na tym przepisie muszą zawierać wzmiankę o tym, jak ważne jest, by kandydaci posiadali odpowiednią biegłość w co najmniej jednym z języków, w których przewidziany został program szkolenia i testy, o których mowa w art. 5 i 6 tej decyzji.

- 118 Na tej podstawie ogłoszenie o konkursie wskazywało wagę wspomnianej znajomości języków i podkreślało, że program szkolenia i testy odbywają się w językach francuskim i angielskim. Ogłoszenie o konkursie podawało również informację, że COPAC miał zaprosić na rozmowę kandydatów, którzy uzyskali najlepsze wyniki, aby ocenić ich umiejętności językowe w zakresie języków francuskiego i angielskiego, to jest języków używanych w programie szkolenia, o którym mowa w art. 45a ust. 1 regulaminu pracowniczego.
- 119 Poza tym należy przypomnieć, że organ administracji, który kieruje do urzędnika lub innego pracownika decyzję o charakterze indywidualnym, powinien – zgodnie z ciążącym na nim obowiązkiem staranności – sformułować ją w języku, którego ów urzędnik lub inny pracownik ma pogłębioną znajomość, umożliwiającą mu skuteczne i łatwe zapoznanie się z jej treścią (zob. podobnie wyroki: z dnia 23 marca 2000 r., Rudolph/Komisja, T-197/98, EU:T:2000:86, pkt 44, 46; z dnia 5 października 2005 r., Rasmussen/Komisja, T-203/03, EU:T:2005:346, pkt 61, 64).
- 120 Okoliczność, że dokumenty adresowane przez organ administracji do jednego z jego urzędników są zredagowane w języku innym aniżeli jego język ojczysty, nie stanowi żadnego naruszenia praw tego urzędnika, jeżeli posiada on pogłębioną znajomość języka używanego przez ten organ umożliwiającą mu skuteczne i łatwe zapoznanie się z treścią tych dokumentów. Tak więc doręczenie decyzji o oddaleniu zażalenia zredagowanej w języku innym niż język ojczysty zainteresowanego urzędnika lub innego pracownika lub język zażalenia może zostać uznane za dokonane prawidłowo, jeżeli zainteresowany miał możliwość skutecznie zapoznać się z jej treścią (zob. podobnie wyroki: z dnia 23 marca 2000 r., Rudolph/Komisja, T-197/98, EU:T:2000:86, pkt 44, 45; z dnia 7 lutego 2001 r., Bonaiti Brighina/Komisja, T-118/99, EU:T:2001:44, pkt 17; z dnia 7 lutego 2019 r., Duym/Rada, T-549/17, niepublikowany, EU:T:2019:72, pkt 110).
- 121 Z dokumentów przedstawionych Sądowi wynika tymczasem, że skarżący wskazał w formularzu kandydatury, że posiada „bardzo dobrą” znajomość języka angielskiego, przy czym ta kwalifikacja jest najwyższą z trzech przewidzianych do wyboru przez kandydatów. Skarżący ponadto podpisał oświadczenie zamieszczone na końcu formularza kandydatury zredagowanego w języku angielskim (zob. pkt 90 powyżej). W języku angielskim zostało zredagowane przez skarżącego zażalenie z dnia 2 lutego 2018 r., w przedmiocie którego została wydana decyzja z dnia 23 lipca 2018 r., która rozpatrzyła je łącznie z zażaleniem z dnia 13 kwietnia 2018 r. Poza tym skarżący sporządził w tym języku inne dokumenty odnoszące się do roku certyfikacyjnego będącego przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, między innymi przygotował kandydaturę z dnia 27 września 2017 r. i odwołanie z dnia 8 marca 2018 r. wniesione do COPAC. Z akt wynika także, że skarżący używał języka angielskiego w ramach korespondencji elektronicznej z organem administracji podjętej celem wystąpienia o ponowne rozpatrzenie jego kandydatury w dniu 13 grudnia 2017 r. oraz celem przekazania zażalenia z dnia 13 kwietnia 2018 r. W tym względzie należy podkreślić, że skarżący, w wiadomości poczty elektronicznej zredagowanej w języku angielskim i skierowanej w dniu 13 grudnia 2017 r. do AIPN, wyraźnie przyznał, że popełnił błąd, zapominając przekazać wykazu dokumentów poświadczających na poparcie jego kandydatury, przy czym nie usiłował usprawiedliwić tego błędu trudnościami o charakterze językowym, które uniemożliwiłyby mu zrozumienie treści ogłoszenia o konkursie.
- 122 Będąc przedmiotem niniejszej sprawy procedura certyfikacji nie była konkursem zewnętrznym podlegającym obowiązkowemu opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* we wszystkich językach urzędowych i otwartym dla wszystkich obywateli Unii, lecz konkursem wewnętrznym zastrzeżonym dla niektórych urzędników mających ponad sześćoletni staż. A zatem Parlament mógł, bez naruszenia przywołanych powyżej zasad regulujących system językowy Unii,

pominąć publikację ogłoszenia o konkursie w języku portugalskim. Nie stanowi również naruszenia owych zasad okoliczność, że Parlament w tym ogłoszeniu zwrócił się do skarżącego o porozumiewanie się z nim w języku innym niż język portugalski i postawił wymóg odpowiedniej znajomości języka angielskiego lub języka francuskiego. Z powyższych rozważań wynika, że zarzut niezgodności z prawem oparty na naruszeniu rozporządzenia nr 1 należy go oddalić.

- ¹²³ Argumentacja, którą posługuje się skarżący w celu zakwestionowania sporządzenia decyzji z dnia 23 lipca 2018 r. w języku angielskim i braku tłumaczenia na język portugalski, nie jest więc zasadna, a co za tym idzie, nie może zostać uznana.
- ¹²⁴ Ponieważ wszystkie zarzuty wobec decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego zostały oddalone co do istoty w świetle innych aktów i pism, których stwierdzenia nieważności domagano się w ramach niniejszej sprawy, przy czym brak jest konieczności rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności żądań stwierdzenia nieważności tych aktów i pism, skarga podlega oddaleniu w całości.

W przedmiocie kosztów

- ¹²⁵ Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- ¹²⁶ Ponieważ Parlament wniósł o obciążenie skarżącego kosztami postępowania, a ten przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) João Miguel Barata zostaje obciążony kosztami postępowania.

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 3 marca 2021 r.

Podpisy